Homilia

en el vot de poble de Valls a la Mare de Déu del Lledó. 25 de juny de 2025

Estimat P. Ramon, rector. Estimats mossens que col·laboreu pastoralment a Valls. Membres del Consell de Pastoral. Estimat poble sant de Déu.

Benvolguda Alcaldessa, regidors i regidores, resta d'autoritats. Representants i membres de les associacions i entitats de la ciutat.

En el darrer dia de la Festa Major de Sant Joan, ens trobem en aquest santuari de la Mare de Déu del Lledó, copatrona de la ciutat de Valls, per a renovar un any més el *vot de poble*. Sabem prou bé que en molts llocs, viles i ciutats de tot el país conserven en la seva memòria i en la seva història la renovació de l'establiment d'una prometença a Déu, a alguns sants i santes o a la Mare de Déu, feta gairebé sempre amb motiu d'alguna pesta, calamitat o necessitat pública. Aquests *vots de poble* obliguen a celebrar la festa d'algun sant o alguna marededeu, fer una processó o romiatge, celebrar alguna missa, novena, pelegrinatge o alguna altra pràctica pietosa, a més de l'ofrena d'un símbol, normalment una llàntia, oli… Aquí, a Valls, el poble honora la Mare de Déu del Lledó, que és la seva copatrona, per a commemorar, d'una banda, la seva miraculosa troballa l'any 1366 al tronc d'un lledoner en aquest mateix lloc, i, d'altra banda, per agrair-li la intercessió d'aleshores i de sempre. La corporació municipal, que representa el poble, i en nom precisament del poble, encendrà simbòlicament la llum, i ho farà en recordança de la llàntia d'oli proveïda pel municipi i que cremava —i crema— davant la bonica imatge d'alabastre. Heu vingut amb acompanyament festiu i alegre i les gralles oferiran el toc d'ofertori, perquè el vot és, en essència, una ofrena. En acabar aquesta eucaristia venerarem la imatge al seu cambril, a l'espera de celebrar, l'any vinent, els seixanta anys de la seva coronació canònica i els 670 anys de la seva troballa a la soca del lledoner.

Benvolgudes i benvolguts, un vot de poble és una declaració pública de confiança, en aquest cas de confiança en la Mare de Déu del Lledó, que els vostres avantpassats van fer acudint aquí mateix. En certa manera, trobar-nos aquí també ens ajuda a nosaltres a mantenir la memòria ben viva. Hem parlat de la Mare de Déu en termes de confiança, de petició, de súplica… i també ens caldria parlar de fraternitat i d'esperança. Venir com a poble és senyal de la fraternitat que hi ha d'haver entre les persones i que, al nostre món, massa sovint és trencada cruelment amb guerres, conflictes, abusos i violències.

Molts sabreu que aquest any 2025 és per a l'Església universal Any Sant i el seu lema és «Pelegrins d'esperança». Parlem de l'esperança que no defrauda, que no

enganya. Parlem de l'esperança cristiana que és, per ella mateixa i per la fe, una esperança que a més de no enganyar, és una esperança certa. I «la fraternitat és far d'esperança». Un any sant és un temps intens de caràcter pastoral i espiritual, personal i comunitari, que està pensat com un «actuar» de l'Església catòlica per a reanimar, vivificar, purificar i acompanyar el procés de conversió contínua i permanent, que constitueix el *ser* del missatge fonamental de l'Evangeli. Ho podem dir d'una altra manera: Aquest temps és temps de renovar la nostra fidelitat a l'Evangeli. Els cristians hem de celebrar els anys sants sabent que la raó de l'Església és actuar com a ferment i ànima de la societat, que ha de renovar-se en Crist i transformar-se en família de Déu, com afirma el Concili Vaticà II (cf. *Gaudium et spes*, 40). En aquest món tan trencadís, la proposta de l'Evangeli és fonamental per a relligar, guarir, acompanyar i animar la fraternitat personal, comunitària i universal. I qui proposa l'Evangeli som tots nosaltres, creients, poble de Déu, en la nostra missió personal. Som missioneres i missioners de l'Evangeli, deixebles de Jesús. Hem d'interioritzar la fraternitat i l'esperança, i meditar-ne l'autèntica raó en virtut de l'Evangeli. Com el relat que hem escoltat de l'Evangeli, «Maria guardava aquests records en el seu cor i els meditava».

Maria és model, far, deixebla, creient. Elogiar Maria no és en va. «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís.» En el fragment del llibre dels Proverbis que hem escoltat a la primera lectura, l'Església sempre hi ha vist la figura de Maria com a seu de la Saviesa: *sedes sapientiæ*. «No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut.» L'Església ha vist en Maria el reflex fidel de tots els valors i coneixements que necessitem. Ella, que «conserva en el seu cor tots aquests records», va cantar a Déu, que «ha mirat la petitesa de la seva serventa», i amb el seu *fiat* va donar-nos Jesús i la gràcia de Crist.

Estimats i estimades, aquest santuari és un dels cinc temples jubilars que hi ha a la diòcesi. Aquí hi han acudit, i ho continuaran fent durant tot l'any, pelegrins i fidels per obtenir el do de la indulgència jubilar. Per això, en el marc del jubileu, m'ha semblat que avui jo mateix havia de ser aquí, en aquest dia tan especial per a aquest Santuari com és el dia del vot de poble de la ciutat de Valls. Que a tots els qui vinguin i entrin a aquest Santuari per la porta santa, els sigui ben profitós, els serveixi de reflexió profunda, d'ocasió propícia; que sigui estímul per a totes les comunitats de l'Església de Tarragona, temps de renovació, reconciliació i celebració renovada de la vivència eucarística.

Continuem ara amb la nostra acció de gràcies, contents de poder renovar el vot de poble que van fer els qui van viure a Valls fa segles, també contents de celebrar el jubileu en aquest Any Sant; contents perquè la nostra festa major agermana i amb els cors plens de gratitud, podrem dir amb els goigs:

Puix fa segles que us adora
Valls amb molta devoció:
Sigueu nostra protectora,
Verge Santa del Lledó.